

Το Εμείς του Δεκέμβρη

του Δανάη Κασίμη

Στη μνήμη του Αλέξη

«Εάν αυτός ο μύθος είναι τραγικός, είναι γιατί ο ήρωάς του έχει συνείδηση. Ο σύγχρονος εργάτης όλες τις μέρες της ζωής του κάνει την ίδια δουλειά κι αυτή η μοίρα δεν είναι λιγότερο παράλογη. Αλλά δεν είναι τραγικός παρά στις σπάνιες στιγμές που αποκτά συνείδηση»

Αλμπέρ Καμύ

Έντεκα χρόνια πριν, την 6η Δεκεμβρίου 2008 στην οδό Τζαβέλλα σκότωσαν έναν από εμάς. Ο Αλέξης Γρηγορόπουλος έγινε, δυστυχώς με τη δολοφονία του, σύμβολο της εξέγερσης. Οι μέρες που ακολούθησαν είναι γνωστές σε όλους και αποτέλεσαν τομή στην ιστορία του κινήματος. Ο χρόνος πάγωσε και μας «όπλισε» με μία απροσδιόριστη δύναμη να εκδικηθούμε οργανώνοντας μια χορωδία οργής στους δρόμους διαφόρων πόλεων της Ελλάδας. Η καταστροφή, όπως σχολιάζουν επικριτικά τα συστημικά ΜΜΕ, ήταν αποτέλεσμα της κοινωνικής έκρηξης που πυροδοτήθηκε από το απόλυτο σκοτάδι της εν λόγω δολοφονίας και είναι απολύτως δικαιολογημένη. Οι δρόμοι γέμισαν από ζωές αποφασισμένες να αντισταθούν στην ολοκληρωτική αστυνόμευση της καθημερινής τους ζωής. Στην αστυνόμευση και στον ασφυκτικό οργουελικό έλεγχο που αποδείχθηκε αδίστακτος. Ο ειδικός φρουρός Κορκονέας, πυροβολώντας τον Αλέξη πυροβόλησε όλους εμάς ταυτόχρονα. Ο Κορκονέας ήταν και είναι μέχρι και σήμερα η προσωποποίηση της κρατικής δολοφονίας, το σύμβολο της κρατικής καταστολής και της επιτήρησης.

Εκείνες τις ημέρες του 2008, είχαμε την ισχυρή εντολή της συνείδησής μας να ζητήσουμε το λόγο και να επιβληθούμε κατακλύζοντας τους δρόμους με μία πρωτοφανή μαζικότητα. Η παρουσία μεγάλου μέρους της κοινωνίας ήταν αποφασιστική και δεν άφηνε κανένα περιθώριο για αντίλογο. Οι όποιες ιδεολογικές

αντιπαραθέσεις ανεστάλησαν, για πρώτη φορά- τουλάχιστον απ' όσο θυμάμαι – και στο προσκήνιο είμαστε «ΕΜΕΙΣ». Αυτό το «ΕΜΕΙΣ» ήταν διακριτό, τρομερά οργισμένο και βαθιά συνειδητοποιημένο. Ανεξάρτητα από ηλικιακούς ή άλλους διαχωρισμούς, το «ΕΜΕΙΣ» αφορούσε την κοινωνία που ασφυκτιά μέσα στην ασημαντότητα και τη στρατιωτικοποίηση της ζωής και αυτή ήταν κοινή πεποίθηση. Το εξεγερσιακό υποκείμενο φάνηκε σε μεγάλο βαθμό ώριμο να επιβάλει την παρουσία του με αυτοπεποίθηση και να επιβληθεί χωρίς να αφήνει περιθώρια στη μιζέρια του ναι μεν αλλά. Οι αστυνομικές δυνάμεις ήταν ανίκανες να αντιδράσουν και να καταστείλουν την εξεγερμένη μάζα. Τότε είχαμε, πράγματι, την ευκαιρία να κερδίσουμε πολιτικό έδαφος και να διεκδικήσουμε πραγματικά μια ζωή πιο δίκαιη, πιο ελεύθερη.

Η πολιτικοποίηση που επακολούθησε τα χρόνια μετά τα γεγονότα του 2008, ήταν αξιοσημείωτη. Τα κοινωνικά κέντρα που προϋπήρχαν πλημμύρισαν από ζωή και δημιουργήθηκαν αρκετά άλλα με αποκορύφωμα την περίοδο των πλατειών. Η αυτοοργάνωση στα στέκια της Αθήνας-και της Ελλάδας γενικότερα άρχισε να φαίνεται ως η μοναδική σανίδα σωτηρίας στον ωκεανό της νεοφιλελεύθερης λαίλαπας.

Οι λέξεις «αλληλεγγύη», «ισότητα» και «ελευθερία» άρχισαν για πρώτη φορά να παίρνουν σάρκα και οστά γλυκαίνοντας τις ψυχές στα φυλακισμένα μας σώματα.

Η εξέγερση αποτέλεσε τη μοναδική ευκαιρία να πάρουμε τις υποθηκευμένες ζωές μας στα χέρια μας. Σπάσαμε τους φραγμούς της ευγένειας και του καθωσπρεπισμού και υφάναμε τον ιστό της ελευθερίας μας. Αποδείξαμε ότι μπορούμε να αποτελέσουμε απειλή για το σύστημα και να δημιουργήσουμε έναν νέο και πιο δίκαιο κόσμο. Πράγματι, καταφέραμε να προκαλέσουμε ισχυρούς κοινωνικούς τριγμούς που δημιουργήσαν ρωγμές ελευθερίας, οι οποίες έχουν γίνει μέρος της σύγχρονης συλλογικής συνείδησης και αποτελούν μέχρι σήμερα παρακαταθήκη για τις κοινωνικές διεκδικήσεις του μέλλοντος.

Φτάνει να ξεφύγουμε από τη μιζέρια της διαρκούς γκρίνιας και των ανέξοδων κραυγών, που λειτουργούν ως πυροτέχνημα προβλέψιμο και εύκολα διαχειρίσιμο από την εξουσία. Ο έρωτας για ζωή είναι η κινητήριος δύναμη για τη δυναμική διεκδίκηση της κοινωνικής και ατομικής αξιοπρέπειας. Η δημιουργία είναι ο δρόμος της ελευθερίας αρκεί να πλέει αρμονικά με τις συλλογικές διεκδικήσεις και να μην τους γυρνάει την πλάτη. Η αποξένωση δεν πρέπει να μας αποθαρρύνει διότι είναι κι εκείνη αποτέλεσμα της κινηματικής εξουθένωσης που προκαλείται από τα κοινωνικά και πολιτικά αδιέξοδα. Ο άνθρωπος ίσως δεν αντέχει να μάχεται για πολύ καιρό για μία κοινωνική αλλαγή που θεωρείται ουτοπική από την «κοινή» γνώμη, η οποία λειτουργεί ως βαρίδι στους κοινωνικούς αγώνες. Είναι το φάντασμα της γνωστής απογοήτευσης που προκαλείται από τη δυσκαμψία και τους αργόσυρτους ρυθμούς της κοινωνικής κίνησης. Τότε καταφέραμε να την αποφύγουμε και να ξεχυθούμε με πάθος στον αγώνα για την διεκδίκηση της ζωής διότι ήταν θέμα ζωής και θανάτου. Μας σκότωσαν στον πεζόδρομο της Τζαβέλλα, στην καρδιά των Εξαρχείων. Σήμερα σκοτώνουν τα απότοκα εκείνης της εξέγερσης. Επιτίθενται στην αλληλεγγύη των καταλήψεων και στα κοινωνικά κέντρα. Σκοτώνουν εμάς..